

במדניה

עיתונות נגד "העיר"

כרוז 'וצא' דופן נגד המקומון. העיר' הופץ בתיבות הדואר בתל אביב. מי אחראי לזו?

האזרחים שמצאו את הכרוז בתיבות הדואר שלהם, ושטרונו לקרוא אותו, תמהו. זה לא היה כרוז רגיל. גם מבחינת הצורה: היה זה דף-נייר מודפס באותיות של מחשב. התוכן: התקפה פרוצה על המקומון העיר. השייך לבית הארץ. הכרוז מלא בעלילות ובהשמצות חסרות-בסיס.

ובך נאמר בו:

אני ואתה נגד העיר. תושב תל-אביב, קריאה זו מופנית אליך: להסיר את החרפה המתקראת העיר מעירנו מהנוער והציבור בכלל. שתי הפרשיות האחרונות:

1. עלילות מכרם חורי, כתב העיתון, העושה את שרתו הצבאי באוניברסיטה, העליל על חיילי צה"ל בזדוניות מרושעת — העיר מיהר לפרסם שקר זה וגרם בדיעבד לליבווייזורים ואכזריות-נפש:

2. התמיכה המוצהרת בדרך הניצוץ: מודעות-ההזדהות בעיתונות, שעליה חתומים רבים מהכותבים בהעיר: קובי ניב, מירי קרסין, אמיר רותם, ספי שפר ועוד רבים. אך הגיבורה הראשית — הרס להב שעבדה בהעיר במקביל לפעילותה בדרך הניצוץ. וכידוע מוא שמת בפגיעה בביטחון-המדינה ונתונה במעצר זה שבועות אחדים. וזהו רק קצה הקרחון...

העיר החל את דרכו כפרזיט לעיתון

ענת בסצנה מהסרט

לפני שמורידים את הבגדים אסור לחשוב!

את זה לא היה איכפת לי מה יאמרו. אני שלמה עם זה. אני בכלל לא מבינה מה העניין. כשאני רואה שחקנית עירומה, אני לא עושה מזה עניין גדול. בעוד שבועיים ייצא הסרט למסכים. בינתיים, היא מודת, היא כוססת צפרות ניים ומתרגשת לקראת הביקורות. אני נורא רוצה שהסרט יצליח. לביקורת אני מוכנה, גם אם תהיה רעה, אני מוכנה להכל."

עם העירוס אין לה בעיה, אבל היא אינה מוכנה לדבר על החיים האישיים שלה. היא מסתגרת בתוך עצמה. החיוכים נעלמים. מה רוצים לדעת? כמה חתולים יש לך? שלוש. חבר? אחד. אני נורא לא אוהבת את הקטעים הריקלתיים."

כשסוקרים את הקאריירה הקצרה והגדושה שלה, נראה כי הדברים באו לה בקלות. "זה רושם מוטעה. שום דבר לא בא לי בקלות. הרברים שעשיתי דורשים מאמץ נפשי ואני עובדת קשה מאוד. הלוואי ודברים היו באים לי בקלות."

"האם היופי עוד לי להתקדם בחיים? כן. הוא עזר." וכמעט מתנצלת היא מוסיפה: "היופי זה אני. יש לי בשר ועצמות ושרירים וגידים ומיבנה מסויים, אסתטי. היופי הוא כמו כל תכונה אחרת אצל האדם. היופי שלי היה יותר עניין של הסובבים אותי מאשר שלי. אני כמעט ולא הולכת מאופרת. מרגישה שזו מסיכה שדורשת התנהגות תואמת. לא בשבילי."

מה הלאה? "על הבימה, בתיאטרון." היא אומרת, מפקת פיהוק גדול והולכת הביתה לישון, ביחד עם החבר ושלושת החתולים. **שי כרם**

ניסן נתיב הגיע אליה רפאל רבינו, בימאי הסרט מקום ליד הים. הוא הציע לה את התפקיד הראשי בסרט. תפקיד של נערה מעייטת-פיתוח המגיעה לעיר הגדולה, עובדת בנות לפרנסתה, מנסה לצאת ממעגל הזנות בעזרת חבר שהשיתחרר מהכלא, ויחזירי הם מנסים להקים בית-קפה על חוף-הים.

ענת קראה את התסריט והחליטה ליקבל את התפקיד. "הצילומים היו טריים. שישה שבועות חייתי בתוך הדמות. זאת הייתה עבודה קשה נורא, אבל מהנה."

ההתפשטות? "ברגע שקראתי את התסריט והסכמתי לקבל עלי את התפקיד, היה ברור שהעירוס הוא חלק מהעניין. התסריט מצדיק את זה. העירוס הוא חלק אינטגרלי מהסרט. אין לי בעיה עם עירוס. ברגע שעירוס הוא חלק מתפקיד, אני מוכנה ללכת עם זה עד הסוף."

איך היתה ההרגשה על הסט? ענת מחייכת במבוכה, צוחקת, מגחכת וערנה: "קודם-כל מורידים את החולצה. אלון אבוטבול עשה את זה לפני, כרי שארגיש בנוח, ואז כשמתפשטים..." היא מפסיקה לכמה שניות, ומתארת במהירות, בליווי הרגמות-ידיים, "מת' עטפים מיד במגבת. כל הזמן עומדת מאחורי מלבישה עם מגבת גדולה, וב' שניה שהצילום נגמר היא עוטפת אותי. במצבים כאלה אסור לחשוב יותר מדי. אני זוכרת את הסצנה הראשונה שצלמנו בעירוס. עמרת עם אלון על החוף והוא השפיריץ עלי עם צינור. לפני שמורידים את הבגדים זה כמו לפני שקופצים למים קרים. אסור לחשוב כמה המים קרים כי אז לא קופצים."

"אני אמנם יודעת שבעצם זו לא אני המתפשטת, אלא הדמות שאני מגלמת בסרט. זה סיפור של מישהי אחרת, לא שלי. הגוף שלי הוא רק כלי, אבל למי רות הכל, זה עדיין לא נעים, כי אחרי הכל זה כאמת הגוף שלי, של ענת. אי-הנעימות היא לא מהאנשים שמסביב אלא מעצמי."

קטעים נועזים

ה' מישחק בעירוס קשה "ומאור. אני צריכה לקפוץ ולפוז על החוף מאושרת ועירומה, אבל בעצם אני נבוכה. זה קשה. זה לא בא בקלות." כאחד מקטעי-השיא בסרט מתבצע מישגל ארוך וממושך בין ענת לאלון. "זה היה הקטע הכי-כי קשה. זה היה ממש מביך. לקטע כזה לא יכול להתלוות רגש מיני אמיתי, כי הוא לא מתבצע כמו שהוא נראה על המסך. זה לא שאני ואלון לבד בחדר עושים מה שעושים. עומדים מסביבנו המון אנשי-

צוות ומצלמים את הסצנה שוב ושוב. כשראיתי את הקטע על המסך ישבתי משותקת ממש, קפואה, לא יכולתי לזוז."

ענת ואלון אחרי קטע המין

כשראיתי את המישגל על המסך הייתי משותקת!

עורך אסתרון
כרוז בתיבת-הדואר

הארץ ונדהף בגסות עימו לתיבות המ' נויים בתל-אביב.

בהדרגה השתלט גם על לוח הארץ לטובת לוח העיר ונפרשה רשת מקר מונים, הגורמת לבידוד וניתוק כלכלי וחברתי של ישובי הארץ, ובכך נמנע הקשר החיוני הדרוש לפיתוח והתחברות חלקי הארץ והאוכלוסיה השונים. העיר בגד בברכת התיקשורת המורדנית, והפך אותה לגיבוב של רכיי לויות.

המין על סטיותיו משמש עמוד-תווך בעיתון זה — חלוצ מודעות ה"יחסים" המעורבות בחיי ההומוסקסואלים, הפירגון למנועים. משך חודשים פורסם מדור מפוברק מיומנו של משה. בניס, עד שמישהו מהרשויות לבראות-הנפש כיקש לבדוק את הכותב — כבמטה של קסם נעלם המדור והכותב...

וכידוע הרג מסריח מהראש — עורך העיר. יואל אסתרון, שלא חתם את שמו ולוא על שורה אחת זה שבע שנים...

בנפשנו הדבר החרם/מי את העיר. **עד כאן** רברי כרוז-השיטנה.

גם מומחים לא יכלו להסביר את טיבו. האם זוהי התקפה מטעם מקומון מתחרה? מיתקפה של חוגים לאומניים או דתיים? ריב פנימי בתוך המקומון עצמו?

השכוע לא ידע זאת איש, גם לא במערכת העיר.